

MASneep, gehouden te Bedum, 04.04.2021

L. Mat. 28:1-20

T. Mat. 28:9-10

Ps. 96:1, 2

Gz. 18

Ps. 22:12, 13

Ps. 67:1, 2, 3

Gz. 25:1, 2, 3

Gemeente, vanochtend hebben we boven de prediking geschreven, het volgende thema, wat ook vanmiddag het thema is van de bediening,

Thema: De HEERE schakelt Zijn kerk in, als verkondigster van Zijn opstanding

We stonden vanochtend stil bij de eerste twee schakels, namelijk de engelen en de vrouwen, en vanmiddag staan wij stil bij de derde schakel in de verkondiging van het Evangelie, en dat zijn, Jezus **Zijn discipelen**.

1. De engelen

2. De vrouwen

3. De discipelen

3. De discipelen

Geliefde gemeente,

Ik hoop dat die vraag in de afgelopen uren wat bij u is blijven hangen.

De vraag of u ook haast heeft, in uw leven. Die vraag werd u vanochtend namelijk gesteld aan het slot van de prediking, heeft u haast? Heb jij haast?

Hebben wij diezelfde haast, zoals die vrouwen die kenden, vlak na de opstanding van de Heere Jezus Christus, aangevuurd.

Aangevuurd **door** de Heilige Geest!

Door het Woord van God zijn zij gaan **rennen**!

Getuige van het Evangelie van de opgestane Christus.

Hebt u daarover nagedacht?

Of bent u die vraag vergeten toen u de kerk uitkwam, opgeslokt door andere dingen.

Het is wel een belangrijke vraag!

Waarom?

Omdat in onze houding gemeente, in onze bereidheid om het Evangelie verder te verkondigen, omdat dat ook iets zegt over hoe wij daar zelf instaan.

Hoe wij de zaligheid waarderen, die je zelf uit genade ontvangen hebt.

Onverdiend!

Levend gemaakt door de Geest. Oog gekregen voor de rijkdom in Christus en de liefde van God. Dat is toch niet iets wat je voor jezelf kunt houden?

Dat is toch een rijkdom die je door wilt geven en wil delen met anderen.

Dat gaat wel in tegen onze tijdsgeest in onze samenleving.

En laten we gelijk maar zeggen, waar wij ook vatbaar voor zijn.

Een mentaliteit waarin mensen heel graag in hun eigen bubbel willen leven.

Een eigen gemaakt kringetje, van mensen die je prettig vindt, waar je je goed bij voelt, zonder ál te veel oog te hebben voor de ander.

En waarbij dan ook voor ons als christenen het gevaar op de loer ligt, dat jij vanuit een bepaalde onverschilligheid ook denkt: 'weet je, ik heb mijn geloof, jij hebt het jouwe. Ik geloof in Jezus Christus, geloof jij wat anders, joh het zal mij goed zijn. Als je mij maar wat met rust laat. Ik mijn leven, jij jouw leven'.

Maar dat is niet wat de Heere van ons vraagt!

Dat is niet wat de HEERE van ons wil!

Hij wil ons **inschakelen**, juist Zijn kerk wil Hij inschakelen om verkondigster te zijn, van de blijde Boodschap, van de opstanding van Christus!

Gemeente, ik hoop daarom, dat u en jou, die 45%, 7,5 miljoen mensenlevens, die Christus niet kennen, dat die u aan het hart gaan.

Het is niet maar een getal.

Het zijn levens, mensenlevens.

Misschien wel van die ene vriendelijke vrouw die u kent, van die alleraardigste man.

Dat is misschien wel één van die mensen die u kent. Die ene leuke meid, die ene aardige jongen die je vaak tegenkomt in de straat, of op school.

Die ene man die je elke week tegenkomt als je boodschappen gaat doen.

Maar die die belangrijkste boodschap, die jouw leven heeft veranderd als het goed is, niet kent.

Waarom niet?

Misschien wel omdat jij het hem nog niet hebt verteld, omdat jij het nog voor jezelf hebt gehouden.

Misschien herkent u het wel, dat u met allerlei mensen allemaal leuke gesprekken kunt hebben, met je collega's, en met je vrienden, je kan het over alles hebben, behalve over dat ene.

Daar praat je eigenlijk nooit over, dat is iets van jezelf.

O ja, de een praat makkelijker over de inhoud van zijn geloof dan de ander.

Maar toch. De Heere roept ons allemaal op om naar ons eigen vermogen te getuigen.

Niet alleen onze woorden, ook onze daden. Ons doen en laten moet een levende **getuigenis** zijn van de opgestane Christus.

Aan onze ongelovige buren, aan die ene kennis, aan die buurman, buurvrouw, je collega.

Je vriend die is afgedwaald van de HEERE, een verkeerd spoor bewandeld.

Terug naar Mattheus 28. De vrouwen bij het open graf van Jezus krijgen de opdracht, om de blijde Boodschap als eerste te gaan vertellen aan de discipelen van de Heere Jezus.

En haastig, zo hebben we gezien vanochtend, haastig gingen die vrouwen weg van het graf.

Met vrees in hun hart, en toch ook grote blijdschap om het Zijn discipelen te gaan berichten.

Tot twee keer klinkt het. Tot twee keer toe.

Wat zegt u?

Wat klinkt tot twee keer toe?

‘Zijn discipelen’.

We komen het tegen in vers 8. We komen het **opnieuw** tegen in vers 9.

‘Zijn discipelen’, Zijn leerlingen, die het voorrecht hebben gehad, om het dag in dag uit aan Zijn voeten te zitten, met Hem om te gaan, met Hem op te trekken.

Ze hebben Zijn wonderen gezien.

Ze hebben Zijn woorden gehoord.

Zijn discipelen, waar zijn ze?

Waar zijn ze gemeente? Heeft u ze gezien al in de hof?

Nee, we zien ze niet.

Wat is de laatste keer dat wij wat van de discipelen hebben gehoord, -dan bedoel ik niet in de kerk, maar in het Woord van God-, wat is de laatste keer?

De een na laatste keer lezen we over zijn discipelen dat ze in slaap waren gevallen.

Toen stond het er ook, ‘Zijn discipelen’, in slaap gevallen.

De laatste keer? Waren ze op de vlucht geslagen.

Bang als ze waren hadden ze de Heere Jezus in de steek gelaten, toen Hij werd gearresteerd in de hof van Gethsemane.

Bang voor de dood. Bang voor wat komen ging, hebben ze Hem in de steek gelaten.

En Petrus heeft Hem verloochent.

En dan horen we hier Mattheüs, gedreven door de Heilige Geest, horen we tot twee keer toe schrijven, zeggen, ‘Zijn discipelen’. **Zijn**.

Ziet u? Christus, de Opgestane, Hij heeft Zijn discipelen **niet** vergeten.

Hij heeft Zijn discipelen **niet** in de steek gelaten.

Hij is voor hen de dood ingegaan, Hij is weer levend geworden.

En wat doet Christus dan? Hij gaat Zijn discipelen weer **opzoeken**.

Opzoeken met Zijn Woord.

Hij gaat ze persoonlijk opzoeken.

Ziet u gemeente, we zagen het vanochtend al, de Heere Jezus is niet veranderd!
Hij is nog precies dezelfde.
Ook vandaag de dag gemeente, ook zoveel jaren daarna.
De Heere Jezus in de hemel, Hij is nog precies hetzelfde.

'Zijn trouw is zo groot!
Bij de Heere is geen schaduw van omkeer.
Ben ik ontrouw, Gij blijft immer dezelfde, die Gij steeds waard, dat bewijst Gij ook nu
Heere'.

Elke keer weer gemeente, laat de HEERE het u zien, hoe trouw Hij is.
Kijk eens naar die vrouwen.
Kijk, de vrouwen, als zij onderweg gaan en ze zijn aan het rennen op 't moment. Ze zijn
aan het rennen, en plotseling in hun haast, in hun geren, komt er iemand op hem
aflopen, komt hun tegemoet lopen.
De Heere Jezus komt hun tegemoet.
Jezus kwam hun tegemoet, staat er in vers 9.
Hij komt hun tegemoet lopen.

Christus, ze zochten een dode Jezus, ze zochten de Gekruisigde. En ze hadden al
gehoord dat Hij was opgestaan. Ze hadden Zijn lege graf gezien.
En nu staat Hij levend voor hen!
En Hij komt hen tegemoet, en wat zegt Hij? 'Wees gegroet'.

Dat is het eerste wat klinkt uit de mond van de Heere Jezus, heel persoonlijk. Aan het
adres van deze vrouwen.
'Wees gegroet'.

Daar zit in gemeente, het woord, genade. In het woord gegroet.
Daar zit in het woord, blijdschap, zaligheid.
Eigenlijk zegt de Heere Jezus hier, 'wees blij, wees verheugd'.
Er klinkt een genadige groet uit Zijn mond.

Wat moet dat heerlijk geweest zijn voor deze vrouwen, probeert u zich wat in te denken.
In hun angst, in hun blijdschap, dat zij gehoord hebben, Hij is echt opgestaan!
En wie komt hun daar tegemoet, Jezus.
En wat zegt Hij: 'wees gegroet, wees blij, wees verheugd jullie'.

Wat moet dat troostvol geweest zijn, bemoedigend.
Want gemeente, we lezen dat ze nog steeds bang zijn.
Ja, ze zijn blij, maar ze zijn ook nog bang.
En volgens vers 10 ook, de Heere Jezus die zegt dan ook tegen hen, 'wees niet bang'.
Hij zegt het nog een keer, 'wees niet bang, echt niet, jullie hoeven niet bang te zijn'.

Als Eén iemand deze vrouwen goed kent, dan is het wel de Heere Jezus zelf.

Hij zoekt Zijn schapen.

Gemeente, laat dat nou ook een les zijn vanmiddag voor ons, dat de HEERE u kent. Dat Hij niet alleen de buitenkant ziet van je, maar dat Hij de binnenkant ziet, met wat daar leeft, en wat voor gevoelens daar zijn, of dat nou vertwijfeling is, of blijdschap, of dankbaarheid, of angst, of onzekerheid, wat het ook is. De Here Jezus kent de Zijnen.

Heeft Hij dat ook niet laten zien in Zijn verschijning aan de verschillende mensen na de opstanding?

De Heere Jezus die zei niet altijd hetzelfde.

Hij had een juist woord, tegen de juiste persoon, op het juiste moment.

Zo heeft Hij twijfelende wandelaars opgezocht, op weg naar Emmaüs.

Hij heeft hun zekerheid gegeven.

Hij heeft wanhopige Petrus, die niet wist of hij nog wel een discipel van Christus mocht zijn, Hij heeft hem hoop gegeven.

De zwaarmoedige Thomas, die niet kon geloven, die heeft Hij vertrouwen geleerd.

En hier, deze verdrietige en bange vrouwen, wat heeft Hij hen gegeven?

Blijdschap. 'Wees niet bang. Wees blij'.

Opnieuw troost.

Niet bang zijn gemeente. En Hij zegt het ook vandaag tegen ons, tegen zwakke schapen.

Misschien voelt u zich ook wel angstig, onrustig. 'Wees niet bang, wees nou niet bang.

Wanneer je in je zwakte Mij liefhebt, hoef je niet bang te zijn, echt niet. Ik ben je Zaligmaker, Ik ben voor jou de dood ingegaan, Ik ben er uit opgestaan, Ik leef, Ik heb het overwonnen voor je.

Angst, dood, hel.

Ik heb het gedragen, je zonde, je zwakheid.

Wees niet bang'.

Aanmoediging. Ook voor ons, om op de HEERE te vertrouwen. Om niet bang te zijn voor de HEERE, hoewel God almachtig is en heilig.

Gemeente, wie gelooft in Christus bouwt op Zijn werk, het verwacht van Hem, die hoeft niet bang te zijn.

Kijk maar naar de vrouwen.

Wat gebeurt er als ze de Heere Jezus ontmoeten?

Ze herkennen Hem. Zij herkennen Zijn woorden, ze herkennen Zijn werk.

En Zijn aanwezigheid, Zijn ontmoeting is voor hun reden om te **aanbidden!**

Ze bewijzen Hem eer, ze **prijzen** Hem.

Want dat is toch gemeente wat aanbidden is.

Ze knielen neer, ze kunnen niet meer voor Hem blijven staan, maar ze vallen aan Zijn voeten voor Hem neer, en ze grijpen Zijn enkels vast, en ze laten Hem niet meer los.

Dat is gemeente, waar Pasen voor deze vrouwen op uitloopt, ziet u het?

Pasen loopt voor deze vrouwen uit op de **aanbidding** van Jezus Christus!

Dat is ook waar het voor ons op uit moet lopen. Niet alleen met Pasen, maar in heel ons leven.

Op de **aanbidding** van God Drie Enig, op de **aanbidding** van de Heere Jezus.

Als dan de Heere vandaag weer tot u komt gemeente, in Zijn Woord.

Als Christus tot u komt in dat gewaad van Zijn Woord, en Hij komt je tegemoet, en Hij zegt het ook tegen jou, en tegen u, en tegen mij, 'wees gegroet'.

Waar vindt Hij u dan?

Waar vindt Hij jou dan?

Gemeente, staat u in gedachten nog recht op voor Hem, voor Christus?

Of ligt u daar, in gedachten, met die vrouwen, aan de voeten van uw opgestane Heiland, **vol aanbidding, vol eer, vol dank, vol lof, vol van verwondering!**

Over wat Hij voor u heeft gedaan!

De Gekruisigde.

Dat Hij u redt, gered heeft, dat Hij uw zonde heeft betaald, dat Hij is opgestaan uit het graf, en voor u de dood heeft overwonnen!

U staat toch niet meer in uw gedachten voor Hem?

U bent toch geknield?!

Als je nog staat in gedachten, dat je denkt, 'waarom zou ik knielen voor deze HEERE?'

Staak dan je verzet.

Kniel nou voor Hem neer!

Voor deze Eerstgeborene uit de dood.

Dat is wat de HEERE wil in ons leven.

Dat u, en jij, en ik, dat we het zeggen, aan Zijn voeten, 'ja Heere, dat alle macht hoe hoog, hoe groot, voor u o Gods getuige, o Eerstgeborene uit de dood, zich **diep ootmoedig buigen**'.

Wat een heerlijk moment is dat. Als je daar gevonden wordt, aan de voeten van Christus. Er is geen betere plaats gemeente dan daar.

Ook voor de vrouwen niet. Het is zo'n heerlijk moment, daar in de hof van Arimathea.

Dat ze daar liggen aan de voeten van de Overwinnaar, van dood en graf.

Maar toch, toch gemeente, deze vrouwen, hoe heerlijk de plaats ook is, ze mogen het niet voor zichzelf houden. Ze mogen daar niet blijven liggen, nee, nee. Want zij waren die volgende schakel in de verkondiging van het Evangelie.

Zij moeten het gaan doorvertellen aan Zijn discipelen.

En dan klinkt het ook uit de mond van de Heere Jezus, 'wees niet bang, ga heen, bericht Mijn broeders dat ze naar Galilea moeten gaan, en daar zullen ze Mij zien'.

Ziet u het gemeente, ziet u de intensivering?

Dit vers, vers 10, is geen onnodige herhaling. Dat u zegt, 'ja, dat wisten ze toch al, dat

had de engel al gezegd. Waarom zou de Heere Jezus dat nou nog een keer zeggen, zouden ze het vergeten zijn?’

Nee gemeente, want ze waren aan het rennen. Ze waren het niet vergeten. Maar toch is het geen onnodige herhaling.

Deze woorden van de Heere, deze boodschap van Jezus, is een intensivering. Wat er intenser is, wat er inniger is aan de HEERE boodschap?

Wat zegt Jezus hier anders dan de engel?

Hij zegt, ‘bericht het Mijn **broeders**’.

Dat is het.

Bericht het niet Mijn **discipelen**. Maar, ‘bericht het Mijn **broeders**’.

Zie u hoe persoonlijk.

‘Mijn broeders’.

Het is de eerste keer dat de Heere Jezus hen zo noemt in de Bijbel.

De eerste keer.

Hij had ze eerder al ‘dienstknechten’ genoemd, ‘jullie zijn Mijn dienstknechten’.

Hij had ze eerder al ‘Mijn vrienden’ genoemd.

Maar hier noemt Hij ze, ‘jullie zijn Mijn **broeders**, jullie zijn Mijn **broers**’.

Dat moet zo vertroostend geweest zijn voor de discipelen toen ze dit hoorden.

Zij hadden Hem verlaten.

Ja, ze zullen bang geweest zijn dat de HEERE hen niet meer zou willen kennen.

En zou de Heere Jezus ongelijk gehad hebben als de HEERE gezegd had, ‘Ik hoef jullie niet meer in Mijn dienst’.

Hij zou het volste recht hebben gehad, maar Hij doet het niet.

Het is zoals de Hebreëen schrijver later ook schrijft, van, ‘Hij heeft zich er niet voor geschaamd om zulke weglopers, verloochenaars, om zulken, Zijn broers te noemen’.

Dat de Heere dat hier doet, dat is dan ook niet aan de discipelen te danken.

Dat blijkt ook wel, als later deze vrouwen dan in het huis komen waar de discipelen bij elkaar zijn, en zij vertellen wat de Heere Jezus hen opgedragen had, dat de Heere Jezus uit de doden was opgestaan, en dat Hij hun broers had genoemd.

En weet u wat ze dan zeggen? -U kunt het vinden in het Lucasevangelie-, dan zeggen ze, ‘kletspraat, kletspraat’. Ze geloofden het niet eens, Zijn discipelen.

Zulke, zulke noemt Hij Zijn broeders, zulke.

U begrijpt gemeente, wat de grond dan wel is. Dat Christus deze mannen, deze hardnekkige, deze weglopers, toch broeders noemt.

Wat is de grond dat ze broeders genoemd worden?

Zijn kostbaar bloed!

Dat is de grond.

Christus kostbaar bloed.

Het is het bloed op grond waarvan Christus hen zelf gaat **maken**, tot Zijn broeders. Hij, de Gekruisigde, gestorven en begraven, ook voor hun. Voor al hun zonden, voor al hun ongeloof, voor al hun twijfel. Het is allemaal op Hem gekomen.

Al hun spot, kletspraat.

Hij bedekt het met Zijn bloed.

En zo smeedt Hij de band, op grond van Zijn werk.

Genade werk.

En daarom wordt die band inniger, omdat Christus als de Opgestane, door Zijn bloed en met Zijn Geest, hen zelf gaat brengen, tot de overtuiging dat Hij leeft! En dat Hij de Zaligmaker is.

En door Zijn Geest, gaat Hij ze door het geloof één maken, met Zichzelf.

Mogen ze delen in Zijn overwinning.

En wat doet Christus dan? Dan neemt Hij ze op in Zijn huisgezin.

Hij maakt ze tot familie.

Broers, broeders, familie, dat is de plaats gemeente, de kerk, het huisgezin van Christus. De kerk van de Heere Jezus, dat is de plaats waar Christus, door de band van Zijn bloed, door de band van Zijn Geest, in de eenheid van het ware geloof, aan Zichzelf en aan elkaar verbindt.

Ziet u, de kerk, dat is niet maar iets wat bij het geloof, wat er bij komt.

Nee, de kerk gemeente, dat is de kostbare familie, -dat zien we hier-, dat is de kostbare familie van Christus waar je niet buiten kan.

Waarom niet?

Om de eenvoudige reden, dat Christus niet zonder haar kan.

Dat Christus haar heeft gekocht, tot familie maakt, van Zichzelf.

En daarom gemeente, daarom is het ook zo belangrijk, dat de gelovige daar zijn, waar Christus is. Dat de gelovigen elkaar daarom ook opzoeken. Eén zijn, omdat al Gods kinderen samen horen.

Om samen te komen rondom dat levende Woord van Christus. Om dan ook die eenheid te bewaren door de band van de vrede.

De vrede verdient door Hem.

Dat is de band die Christus hier gaat leggen.

'Ga naar Mijn broeders'.

Gemeente, die band geldt dus ook voor ons.

Broeders, zusters, van Hem, van elkaar, verenigd door het geloof.

Ziet u het wonder? Het oneindige wonder.

Opgenomen door het geloof, in het huisgezin van God. Waarbij de Geest dan ook getuigd, als het goed is.

De Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen van God zijn.
Familie, van onze oudste Broeder.
Levend lid zijn van Gods gemeente, waarvan onze oudste Broeder het Hoofd is.
Christus.

Hoe is het mogelijk? Zegt u.

Hoe is het mogelijk!

Dat is nu de kracht gemeente, die er ligt in de opstanding van de Heere Jezus.

Dat lege graf, dat preekt ons vanmiddag de bloedband, die daar is tussen de gelovige en Christus Jezus.

Dat Hij die band gaat leggen, dat Hij Zijn kerk gaat vergaderen en Hij begint bij Zijn discipelen, en daarna gaat Hij daarmee verder, al de Zijnen.

Ziet u, de Heere Jezus werkt na Zijn opstanding door.

Hij gaat door met Zijn verlossende werk, en Hij schakelt daarbij mensen in. Zwakke mensen, zwak.

Zoals de vrouwen.

Zoals Zijn discipelen.

Zoals u.

Zoals jij.

Zoals ik.

Zwak, kwetsbaar.

Of bent u nog niet ingeschakeld?

Staat u nog aan de kant?

Dat kan ook gemeente, dat je nog aan de kant staat. Ook al ben je lid van de kerk. Dan kan je toch aan de kant staan.

Het kan nog steeds zo zijn, dat je bewegingsloos, als een toeschouwer er bij staat.

Als dat zo is, blijf dan niet langer staan, maar kom in beweging!

Net zoals die vrouwen, kom in beweging.

Straks, net zoals Zijn discipelen, in beweging gezet door Christus.

Laat ook u zich in beweging zetten, als u nog niet beweegt gemeente.

Want, dat is wat de HEERE van u vraagt.

Bij de discipelen heeft de Heere hen overwonnen. Christus overwint Zijn discipelen.

Eerst was daar nog het ongeloof, kletspraat.

Maar ook hún ongeloof gaat die opgestane Levensvorst overwinnen, leest u maar in vers 16. Daar loopt het dan op uit, 'en de 11 discipelen, ze zijn naar Galilea gegaan.

Naar de berg waar Jezus hen ontboden had'.

En toen ze Hem zagen, wat hebben ze gedaan? Zijn ze blijven staan gemeente?

Nee, ze hebben Hem aanbeden, ze aanbaden Hem. Ze zijn aan Zijn voeten gevallen.

Niet allemaal, sommige twijfelden nog.

Op het levend makende Woord van Christus zijn ze uiteindelijk allemaal neer geknield voor Hem. En heeft Christus ze gemaakt, deze 11 mannen, broeders, tot een schakel in

Zijn kerk vergaderende werk.

Ze hebben de volken onderwezen, ze hebben het verkondigd.

Ze hebben volken onderwezen, hun dopend in de naam van de Vader, en de Zoon, en de Heilige Geest. En het heeft ook ons bereikt.

En het werk gaat door.

Het Evangelie klinkt, mensen komen tot geloof, mensen worden gedoopt, jong en ook oud.

Dat Evangelie dat moet klinken gemeente!

45%, van ons land, weet niet meer wat Pasen is.

45% is nooit benaderd, door een christen die hem heeft verteld, 'dit betekent het Evangelie van de opstanding voor mij'.

De meerderheid, weet niet meer wat Pasen inhoudt.

Zouden wij dan niet gauw in beweging komen!?

Zouden we niet langer meer wachten, voor ons eigen behoud, maar ook voor dat van anderen.

Want de opgestane HEERE geeft ons nog tijd, nog tijd van genade.

En Hij wil, dat het huisgezin van Hem, vol komt.

Daar mag geen broeder of zuster ontbreken.

Christus wil dat.

Willen wij dat ook?

Gemeente, laat u, laat jij, en ik, laten we ons dan ook door Hem inschakelen?

Tot lof en eer, tot aanbidding van Hem, de Drie Enige God.

AMEN